Brand

Ungsocialistiska förbundets organ

Nr 47. Pris 15 öre. *(I utlandet 20 öre.)* Lördagen den 21 nov. Utkommer varje vecka. 1925

"Sörj icke kamrater, organisera!"

Tio år har förflutit sedan Joe Hill mördades i mormonstaten Utah av koppartrustens legodrängar. Hans liv och verk skildras av Albert Jensen, Ragnar Johansson, Edward Mattsson och P. J. Welinder.

Joe Hill — —

Tio år har rullat förbi sedan den grå gryningens tystnad slets isär i tidig morgonväkt av en gevärssalva bakom Stora Saltsjöstadens fängelsemurar. Ekot av denna salva gick i vida cirklar och omfattade snart hela världen. En under förtryck dignande arbetarklass höll andan i sorg och fasa, ty alla visste att framför gevärsmynningarna, som lömskt plirade ut ur smedjans väggar stod en av klassens ypperligaste kämpar — Joe Hill — — —

Ett varmt, längtande hjärta slets i stycken och stillades för alltid, en ärlig kämpe i den sociala frigörelsekampen tystades, en livsljus, sjungande revoltär stäcktes. — — Mormon-kapitalismen hade kvävt för alltid en röst som i lekande tonyr jämnat vägen för trälarnas mödosamma marsch mot ljus och frihet!

»Dagar skola komma då våra röster som I nu hören skola tala» — yttrade anarkisten Spies på galgen i Chicago-fängelsets korridor den 11 nov 1887. De orden ha besannats och de orden besannades igen i 1915 den 19 november...

Ty Joe Hill lämnade ett arv efter sig i sina sånger som skall ha värde så länge en slav i förtvivlan söker att spränga sina bojor.

November har varit en mörk, minnesrik månad för det amerikanska proletariatet 1887, 1915, 1916, 1917, 1919 men sällan har ett justitiemord så upprört en klass som mormonernas bödelstjänst i 1915...

Joe Hill var svensk till börden, men han blev det internationella proletariatets Joe Hill... Han har gjort mera för att höja Sverges namn ibland Amerikas massor än någon annan... hans insats blev av så bestående värde för de små i samhället, vilka han tillhörde, att den s. k. rättvisans utslag om att »finna rätt, pröva och döma för mord sagde Joe, Hill», gav ett så våldsamt bakslag i sin absurditet att man ännu icke har förmåga att se dess följder för mordföljet.

Joe Hill knöt ett första, enande band mellan den babyloniskt förbistrade arbetarklassen i Förenta staterna... Han gav med öppet hjärta Prometheus-elden till alla dessa miljoner trälar från jordens alla hörn, vars önskningar och drömmar om ett lyckligare förhållande människor emellan, lamslogs av språkets förbistring.

Joe Hill sjöng, enkelt och ärligt i tungt sorgmod och sprittande glädje — i hotfullt hat och vårljust hopp... Gisslande, hånande, med tårskymd blick eller självsvåldigt utmanande skratt tog han tonerna och musiken till hjälp för att sprida revoltens anda!

»To fan the flame of discontent», är mottot på hans lilla sångbok, I. W. W:s sångbok, »den lilla röda djävulen» som de kapitalistiska lögndrakarna kallade den, och detta motto innesluter Joe Hills livsverk. Musiken var ett internationellt hjälpspråk som alla kände till. — »Internationalens» melodi är lika överallt om än orden i uttal äro olika.

Så sjöng Joe Hill in ett nytt skede, en ny etapp i proletariatets solidaritetsverk, sången som sjöngs av alla missnöjda. Därför splittrades hans sångarhjärta i höstmorgonskymning för tio år sedan!

*

Minnena susa om varandra, det är svårt att reda dem — de ha så bråttom. Men vänta... Det var en solvacker höstsöndag ett par veckor efter gevärssalvan. Den stora kyrkogården låg i helg och tystnad — som i väntan.

Där nere i storstadens västra arbetarkvarter i en lokal, stor som en kyrka, hölls en likbegängelse av ovanligt slag. Tusentals människor packade den utanför liggande piazzan och närgränsande gator. Allt var så dödsstilla...

Genom de öppna valvens bågar trängde ljudet av en mans röst. Han talade: »... inte en man i staten Utah som tog detta ädla liv voro värdiga att knyta Joe Hills skoremmar... — farväl och tack Joe Hill!» Det var domaren Hilton, som kämpat länge och oförtrutet för att rädda Joes liv, vilken nu talade till en jury som en gång skall fälla utslaget — arbetarklassen.

Nu dallrade de spröda tonerna av en barnkör utöver tusenhövdad massa. De sjöngo »Joe Hills testamente»; — och som på ett tecken blottades huvuden även på dem som voro utom hörhåll. Spårvagnar och åkdon hade tvingats till stillhet medan de små svenska flickorna däruppe sjöngo:

»... this is my last and final will
good luck to all of you — Joe Hill.»

Höstkvällens skymning smög sig ljudlöst in över staden och kyrkogården. I en vacker dalsänka framför gravkoret och utöver gravfältet på sluttningarna omkring rådde tystnad bland tjugu tusen människor. På sänkans botten stod kistan med kampsångaren Joe Hill. Man efter man trädde fram till huvudändan och tolkade i enkla ord, på sjutton olika språk, saknaden och sorgen efter den mördade rebellen...

Ingen konung har någonsin i prakt vigts bort till evig vila så storartat mäktigt som denna arbetets son... Det var redan mörkt när sista orden förklingat och kistan bars upp i gravkoret. — Nu klingade kampglatt Internationalen och Marseljäsen på ett dussintal tungomål. Så defilerades det fyra man i bredd in genom koret, där kistans lock lyftats och Joe Hills bröst blottats. Arbetets trälar, unga och gamla, german och roman, anglosax och asiat, dröjde vid båren en stund. — Händer knötos. — Kristallklara tårar glittrade i ögonvrårna som diamanter i ljuset från korets kandelabrar. — Här svors mången dyr ed för kamp mot orätt och förtryck, som aldrig brutits — här talade Joe Hill i dödsstill tystnad:

»Sörjen mig icke, kamrater! Organisera!»

Midnattshimlens stjärnor blickade ner på en aldrig sinande ström av skuggor som i långa led slingrade sig från Grönlands kyrkogård. — Det var beslutsamhet i rörelse och steg, icke namnlös sorg utan en vaknande vilja till dödlig kamp mot ett system som tystat sångaren Joe Hill.

— — —

Åren gå och krig och örlig slogo giriga klor i arbetarklassens massor. En profitgalen kapitalistklass firade orgier i blod och elände.

Nära hundra tusen av skogarnas trälar kastade i revolt sina verktyg och vägrade att leva sämre än djur. Massmöten avhöllos, man sjöng och slogs som härliga kämpar, för frihet och rätt, emot våld och förtryck.

Den stora lokalen var packad av lumberjacks stridslystna krabater, som med sina spikade skor ville krossa en trust med deras anhang av blodsugare.

Jag talade om strejken, om målet, om offren såsom jag aldrig förut talat. Någon ropade: »Säj några ord på svenska.» Jag framförde denna begäran från mina landsmän. »Nej, tala engelska, inget utländskt språk», rungade det genom salen.

»Låt mig tala några ord på svenska, på Joe Hills modersmål, kamrater! Det susade som en viskning genom salen medan larmet lade sig tyst till vila. Joe Hill — Joe Hill — Joe Hill —.

Och jag talade på Joe Hills modersmål, till en tusenhövdad tyst massa som i andakt lyssnade till ett obekant språk som dock blivit dem

Joe Hills testamente.

Skrivet i cellen den 18 november 1915 kvällen före avrättningsdagen.

Mitt testamente är helt kort,
ty intet finns att skifta bort.
Sörj ej, kamrater, blott gå på.
Rullande sten ej mossa kan få.

Min kropp till aska gör till slut,
Strö stoftet fritt för vinden ut!

På glättig lek i rymden blå,
till ungdom där blommor stå.

En ros vars fägring kanske flytt,
då blomma kan en gång på nytt.
Det är min vilja, samt därtill
jag önskar lycka. Er Joe Hill.

Är det likgiltigt vem som regerar?

BRANDS redaktion har till olika personer inom arbetarrörelsen riktat ovanstående fråga. Efter hand som svaren inflyta skola vi publicera dem. Vi tro att denna fråga intresserar icke endast BRANDS alla läsare och vänner, utan alla som på ena eller andra sättet deltaga i arbetarrörelsen. Hos en del förut regerings- och statsfientliga har man tyckt sig, med rätt eller orätt, förmärka en allt mera framträdande »regerings- och statsvänlighet». Den kände tyska syndikalisten och anarkisten Rudolf Rockers nyligen på bokförlaget Federativ utkomna broschyr »Kampen för det dagliga brödet» har bidragit att sätta frågan på dagordningen. Därtill kommer ju att i ett flertal länder har det existerat och existerar ännu soc.-dem. regeringar. Ett av de länder, som har en soc.-dem. regering är ju det land vari vi hava vår hemvist. Vi äro således övertygade om att frågan skall mottagas med välvilja och intresse av alla dem vi tillfrågat. Lika övertygade äro vi om att svaren kommer att läsas med uppmärksamhet. Om någon av BRANDS läsare och vänner, som av förbiseende eller annan orsak, icke erhållit rundfrågan sig tillsänd, önskar deltaga i enqueten, så är han eller hon hjärtligt välkommen. Till sist en uppmaning: Skriv icke a l l t för långa svar. Denna maning är icke dikterad av önskan att hindra någon säga sin mening, utan uteslutande av tanke på BRANDS begränsade utrymme.

Brands redaktion.

Er det ligegyldigt hvem der regerer?

Selvfølgelig er det ganske ligegyldigt hvem der regerer ved Hjælp af Stemmesedlen. Bevismateriale kan man finde i alle Aargange af »Brand» saavel som mange andre Steder.

Selvfølgelig er det i k k e ligegyldigt om vi har et Diktatur eller ej, men der kommer ingen Lenin eller Mussolini ud af Valgdagen. Diktaturet hverken oprettes eller afskaffes ved Hjælp af Stemmesedlen; indtil Dato har vi ikke oplevet at se en Diktator komme til Magten ved Majoritetsbeslutning.

Mere er der ikke at sige till den Ting; man kan ikke nedslaa den mindste Voldsmagt med en Millionhær af Stemmekvæg. Lad os da vedblivende være enige om at Valgdagen er en »Narresut» der forsinker Fremmarschen mod et frit Samfund, og benyttje de Veje og Midler der fører til Maalet.

A. V. Lundström.

Ja!

Har sett en hel del svar i Brand och de flesta tycks svara nej. Kanske beroende på att just detta ord blivit populärt på senare tiden. De som motsvara sitt nej med att peka på Italien med flera skräckregeringar, far en smula vilse i sin filosofi. Ty alla dess skräckfigurer, är endast dekadensfigurer, som just nu lyckats komma i besittning av regeringstyglarna, under den oerhört stora dekadensperiod, som nu är rådande i världen. Orsaken till denna är kriget 1914—1918.

Under vad man kallar »normala förhållanden» skulle inte dessa personer kommit åt en regeringstaburett, lika lite som kristidens gulaschbaroner kunde existera i Sverge under normala förhållande. Således för dessa exempel inte till frågans centrala del, det är endast en företeelse långt ute i periferin.

En del påstående göres att demokratiskt styrelsesätt är det bästa, därför att det där skulle vara större rörelse och utvecklingsfrihet.

Motsatsen kan bevisas.

Före 1914 fanns i Frankrike flera analfabeter bland arbetare än exempelvis i Tyskland; och i U. S. A. födes varje år 1,000,000 barn som inte har möjligheter att erhålla skolbildning. Med dessa fakta tagna från två länder, som i längsta tid varit regerade på demokratisk grundval, må det vara nog sagt i den delen av frågan. Återstår endast att upprepa det som förut blivit sagt i Brand, att under ett kapitalistiskt välde är det kapitalet som regerar!

Regeringen är endast en skylt, om nu denna skylt är en smula röd eller om den är helt svart, gör mig alldeles detsamma. Skulle jag föredraga någon, bleve det den svarta, ty jag hatar halvheter mer än något annat.

Frihet kan erhållas precis så mycket som man kan prestera inom sig själv!

Vad ville det bliva av världen i dag om alla regeringar slopades och folket fick sin frihet? Säkerligen ett lika stort k a o s som den för närvarande är!

Varför?

Just därför, att inte människorna genomgått en i n d i v i d u e l l f r i g ö r e l s e!

Eller med andra ord, den stora massan har inte varit mogen att frigöra sig inom sig själv. Resultatet ville endast bliva att ur detta kaos ville nya dekadensfigurer uppstiga för att regera!

Min lösen är: F r i g ö r d i g s j ä l v, g i v f a n i r e g e r i n g e n.

Chicago, Ill., U. S. A. 1925.

P e l l e A r b e t s m a n.

Likgiltigt!

Som svar på frågan om det gör detsamma vilket parti som regerar oss, så kan jag gott säga att det är samma skrot alltsamman. Vi bli regeringsobjekt. Men jag tror att om vi hade en hel högerriksdag och även regering, skulle det sätta större press på arbetarna än vad nu är fallet. Man kan vid många tillfällen få höra arbetare klaga över att ej ledarna kunna uträtta något för dem, trots att de sitta i parlamentet. Men de ha ej rätt att klaga, när de själva valt in dem.

Jag ser saken annorlunda än Albàn. Jag är ingen vingelmakare som hoppar ifrån det ena och till det andra. Det har Albàn gjort när han nu har kommit så långt med sin »anarkistiska idé», så att han blivit parlamentariker och vill att vi syndikalister även skall deltaga i valskojet.

Jag antar att Albàn har skubbat med sin röst till valurnan eller tänkte Albàn att om vi syndikalister skulle gå till val att vi skulle sätta upp Albàn för att rösta in honom till att förtrycka folket? Nej, kära Albàn, skall du försöka att inbilla oss att gå till val då har du för det första gått ifrån din anarkosyndikalistiska idé, och vi med, så är det med den saken.

Nej, vi skall ej frångå vår antiparlamentariska agitation, tvärtom kraftigare än förut lägga an på agitation emot valskojet, ty det tjänar ej till något att välja in arbetarrepresentanter som skickar polis och militär emot strejkande arbetare. Och ej heller kunna de bestämma ett grand när kapitalet har makten. Det enda de kunna uträtta är att sätta nya lagar över oss samt göra anslag för militarismens bibehållande. Därför anser jag att det gör detsamma vem som regerar. Arbetarna bör draga sig ifrån valurnorna för att ej skapa flera överklassare. Låt borgarpöbeln regera och vi skall sätta press på den. Invänd icke att det kan bli likt Ungern om de har makten, det tror jag ej något på.

Erik Eklund.

Debatten är slut!

Härmed förklaras debatten avslutad. Inläggen ha varit många och intressanta. Diskussionen har hela tiden hållits på ett högt plan. Hela debatten vittnar vältaligt om vilket levande intresse det finns för socialistiska spörsmål inom den antiauktoritära socialistiska rörelsen. Till alla dem som deltagit i diskussionen vilja vi rikta ett tack. Av debatten har tydligt framgått att Sverges ungsocialister, nu som förr, äro fiender till varje form av regeringssystem, likgiltigt vilka regera. Herradömets system måste falla liksom utsugningens. Just därför att vi äro fiender till varje form av herradöme och utsugning bekämpa vi orättvisorna, förtrycket och utplundringen, var helst det framträder och i vilken form det än uppträder. Varje verkligt framsteg i riktning mot frihet och välstånd, socialism, hälsa vi med glädje. Vi kämpa för att arbetarklassen skall erövra de största möjliga fri- och rättigheter på det sociala och politiska området. Varje sådan erövring, må det vara 8-timmarsdagen eller rätten att tala, skriva och ordna möten utan intrång, skall försvaras med näbbar och klor.

Det finns olika former och grader av förtryck liksom av utsugning. Diktatur och despotism är den värsta form av förtryck och det moderna kapitalistiska systemet torde otvivelaktigt vara en av de värsta formerna för utsugning. Likgiltigt är det icke om det råder 8- eller 10-timmarsdag, lika lite som det är likgiltigt om vi ha propagandafrihet i ett land eller om våra kamrater fängslas och dödas, som fallet är i Italien och Ryssland. Men endast genom utomparlamentariskt arbete kunna förhållandena ändras och göras mer och mer mogna för socialismens genomförande. Det kan icke ske genom att vi kasta oss i armarna på parlamentarismen, anamma denna kampmetod, som försvagar och leder arbetarna bort från den direkta aktionen. Nej, vi måste tvärtom skärpa kampen mot parlamentarismen såväl som system och taktik. Direkt marsch på målet. Och målet är varken demokrati eller diktatur, utan ett fritt samhälle.

Men liksom demokratin icke är en sak som förmår hindra despotismen eller diktaturens införande, så duger ej heller parlamentarismen som vapen för att tillkämpa sig verkliga fri- och rättigheter och införa socialismen. Historien, i all synnerhet de sista årens historia, vittnar vältaligt om att det är den direkta aktionen, det utomparlamentariska arbetet, tidsandan, kampen, organisationen, som varit de medel varmed framstegen gjorts och resultaten förankrats. Om arbetarklassen vill socialismen, vill ett samhälle där frihet för alla och välstånd råder, så finns inget annat att göra än att allvarligt och målmedvetet börja förbereda sig, organisatoriskt, intellektuellt, moraliskt, i syfte att reorganisera det nuvarande galna på våld och plundring byggda systemet och ersätta det med ett förnuftigt system för de samhälleliga angelägenheternas ordnande.

Red.

Rekvirera omgående BRANDS JUL!

Från Göteborg.

12 timmars skift införes! 8-timmars dagen slopas!

I dessa dagar, då tusental av Sverges arbetare gå arbetslösa, borde givetvis ingen, om sin heder mån arbetare, befatta sig med s. k. ö v e r t i d s a r b e t e.

Men hur är det, arbetas ej nu mera övertid än någon gång förut? Ja, det är i varje fall ej m i n d r e än förr.

Och det mest bedrövliga därvid är att nu finnes ju en s. k. »lagstadgad» 8-timmarsdag eller 48-timmarsvecka. Och denna lagstadgade dag har kommit först efter många och långa års arbete för densamma. Stora och kostsamma strider har förts på arbetsplatserna, politikerna har arbetat, pratat och motionerat, många tusentals stora opinionsmöten för saken har avhållits och till sist, genom de revolutioner som följde på världskriget, fick arbetarna den sköna frukten i sina händer. Visserligen ej den fullmogna frukt, man sagt sig eftersträva, utan en kart, men ändock en sådan som hade utsikt att genom lämplig behandling bringas till eftermognad.

Men ack, hur behandlas den?

Ett exempel därpå fick man i Göteborg, söndagen den 1 november anno 1925.

Då var nämligen Svenska Kullagerfabrikens verkstadsklubb s a m l a d t i l l m ö t e och b e s l ö t, n ä s t a n e n h ä l l i g t, o m i n f ö r a n d e a v 12-t i m m a r s s k i f t å e n a v d e l n i n g.

Visserligen sades det, att detta skulle gälla en tid av 14 dagar endast. Och dessutom skämdes man för namnet 12-timmars-skift och försökte kristna den nyfödde till 8½-timmars skift med 3½ timmars övertid, men detta senare har givetvis

---

kärt därför att en av deras — deras egen Joe Hill talat detta språk...

Det var i fängelsekorridorens mörka gehenna en annan november, då vi trampade stengolvet på ändlös »promenad». I skuggan av galgen stannade min kamrat Ralph Chaplin, sångaren, konstnären, revolutionären, han som tagit Joe's fallna mantel, och med heder.

Han talade som i en dröm: »Vet du vad Joe Hills sista ord voro?» Ja, du minnes dem, sedan han sjunkit samman, dödsskjuten:

Oh, it is sweet to die (Oh, det är härligt att dö). Ser du däri ligger så mycket sublim skönhet, så mycket vacker aning. En gång när vi har kampen för ett rättvist samhällssystem utförd, då skola vi resa en bild av Joe i parken som anlagts på ruinerna av Saltsjöstadens fängelse, på den sockeln skall det stå »Joe Hill, som gav sitt liv för att andra skulle få leva och som i ett sista andetag viskade

It is sweet to die.»

Ragnar Johanson.

---

ingen betydelse. Om man kallar det 1 eller 2 timmars skift och 10—11 timmars övertid, eller 8½+3½, eller 12 timmars skift, ja, det förändrar ej det faktum, att arbetare, som förut klagat över onaturligt lång arbetstid, skryter över »sin» starka representation inom riksdagen, talar vitt och brett om sin klarhet om begreppet klassolidaritet, — nu beslutat att med berått mod hindra arbetslösa kolleger från möjligheten att förtjäna en slant till den snart stundande julhelgen.

— — —

Det är även att märka att starka klagomål förut framförts över det myckna övertidsarbete, som förekommer vid fabriken. Ja, det är ej alls länge sedan man såg sig föranlåten påkalla arbetsrådets uppmärksamhet på denna sak. Och nu, några få veckor senare, godkänner man fabriksledningens förslag om 12 timmars arbetsdag. Men det är kanske som Bismarck på sin tid sade, att »det är endast dåliga huvuden som aldrig ändra mening». Men om så är, anser dock undertecknad det bäst ha ett dåligt huvud men ändock veta vad man vill.

Men detta är ej första gången dylikt förekommer vid nämnda fabrik. Vid midsommartiden i år arbetades på en annan avdelning, tolv timmars skift. Och det är ej länge sedan tiotimmarsskift kördes å en tredje avdelning. Som synes, exemplet smittar. Även bör påpekas, att verkstadsledningen förut föreslagit införande av treskift, men detta förslag avslogs av arbetarna. Dessa tog hellre tolv timmar. Ja, det påstås t. o. m. att första gång tolvtimmarsskiften ställdes i utsikt, en del arbetare skrytsamt berättade för sina kamrater hur stor »löning» som skulle förtjänas. Det låter otroligt, men lär, tyvärr, vara sant.

Att treskift är, lindrigt sagt, otrevligt att arbeta, det är givetvis ingen som bestrider. Ja, man kan gott säga att allt skiftarbete är av ondo. Men ett ont försvinner ej med något som är dubbelt så ont.

Ett sår läkes ej gärna genom att göra ett dubbelt så stort sår där bredvid.

Men det är vad S. K. F:s arbetare i detta fall gjort. Ty av dessa tre olika typer av skift påstår vi absolut att tolvtimmarsskiften är det dubbelt onda. Fråga järnbruksarbetarna och övriga om dessa önskar sig tillbaka till den tid de fick slava tolv timmar i sträck. Förmodligen skulle de tro att den som så frågade vore en förrymd dårhuspatient. Och detta med rätta. Tolvtimmarsskiften bör tillhöra historier, om vilka man berättar för sina barn vid kvällsbrasan.

Vad skall månne arbetsgivarna och deras gelikar tänka?

De bjuda 8 timmars arbetstid pr dygn, men arbetarna svarar: det vill vi inte ha, men få vi tolv timmar — ja, då må det vara hänt. Ja, vad tänker arbetsgivarna om dylikt månne? Förmodligen något som är mycket nära besläktat med vad vi just nu tänker — nämligen ett ärligt menat — fy fan!

Carol.

——

Brevlåda.

Den kommissionär som har 10 ex. av Brand i veckan, men ej fått n:r 46, torde omedelbart meddela sig med Brands exp., enär ett paket kommit retur, saknande adress.

Brands exp.

Ungsocialist, Lysekil. Kommer i nästa n:r.

Red.

De fackliga

centralorganisationerna på de olika platserna vilja icke vara med om att följa herr Thorbergs uppmaning att behandla syndikalisterna på ett fräckt och utmanande sätt genom att utesluta dem ur de fackliga centralorganisationerna. Tvärtom söka arbetarna på de olika orterna framskapa enighet. De neka följa påve Thorbergs befallning om krig på kniven mot de L. S., som tillhöra centralorganisationerna.

Offensiv!

Västergötlands ungsocialister rycka fram!

Ungsocialismens idéer äro tyvärr okända och missförstådda bland stora massor av arbetare. De som lärt känna ungsocialismens idéer mer eller mindre kunna icke undgå att betyga sin sympati. Den som känner de idéer för vilka ungsocialismen kämpar och säger sig vilja frigörelsen från utsugning och förtryck, måste också önska att ungsocialismen skall växa sig stor och stark, såvida personen ifråga förmår se till sak och idé och icke är ohjälpligt bunden av partifanatism, dogmer och vanföreställningar.

En som såg till sak var nyligen avlidne Erik Hedén, vilket med all önskvärd tydlighet framgår av det brev (nyligen omnämnt i Brand) där han önskade vårt förbund och ungsocialismens idéer all framgång.

Till all lycka ha vi nu kommit från den period då ungsocialisterna på olika platser voro mera passiva än aktiva när det gällde ungsocialismen och förbundet. Viljan att skapa fram ett starkt ungsocialistiskt förbund växer. Framåtandan och offensivlusten tilltager och kommer säkerligen, av alla tecken att döma, bli ännu starkare på de olika platserna.

Det går framåt!

Vilka svårigheter som möter på en del orter framgår bäst av att nämna en sådan plats som Sjuntorp. Från Göteborg med omnejd var det bestämt att jag skulle resa till Sjuntorp.

I en artikel för några nummer sedan skildrade jag förhållandena vid Sjuntorp. De som tillhöra L. S. ha hotet om avsked ständigt svävande över sina huvuden. Arbetsköparen, Eskil Johansson-Mark, har ständigt fört krig mot organisationen. Han avskedade bröderna Brav därför att de sålde Brand. Och han rev ner deras åldriga faders stuga mitt i vintern, vid jultid, därför att bröderna vågade hem och hälsa på sin far. Detta nidingsdåd, som är känt i vida kretsar, förtjänar att återigen och ständigt på nytt omtalas och brännmärkas. Nu samarbetar arbetarfienden, textilbaronen Eskil Johansson-Mark med ordföranden i den reformistiska avdelningen på platsen — i syfte att ta död på L. S. Sedan kommer turen till avdelningen. I Brand har jag förut påpekat behovet av att det skapas enighet mellan alla arbetare, så att icke den ena gruppen av arbetare låter arbetsköparen — via en mellanhand — spela ut sig mot den andra gruppen av arbetare. Kamrater, håll solidaritetens fana högt!

Mötet i Sjuntorp var anordnat i Folkets hus och besökt av så många som lokalen, vilken ju inte var så stor, bekvämt kunde rymma. Efter föredraget bildades en ungsocialistisk klubb med anslutning till förbundet.

I Trollhättan hade klubben ordnat ett offentligt möte och en fest. På söndagseftermiddagen hade L. S. ordnat ett litet samkväm på ett konditori, där frågan om studieverksamheten behandlades och jag bidrog med en reseskildring. Klubben i Trollhättan förtjänar en eloge för den livaktighet den visar. Trollhätteklubben har ett stort verksamhetsområde. Med sina många allvarliga, för ungsocialismen djupt intresserade medlemmar kommer klubben med största visshet att gå en ljus framtid till mötes.

Mötet i Lilla Edet, som ordnades av platsens L. S., var besökt av en liten, men utmärkt publik. I Vänersborg hade klubben ordnat ett möte, som vi allesamman voro mycket belåtna med, vilket icke kan sägas om mötet i Vargön, som på grund av skiftarbete blev dåligt. Men de närvarande tjänstgjorde säkerligen som budbärare till de många intresserade, som hindrades av sitt arbete att närvara.

Vänersborgsklubben går framåt. Klubben är en skolnings- och upplysningsorganisation, som redan åtnjuter aktning och förtroende hos Vänersborgs alla intelligenta arbetare. Den består av energiska, aktiva kämpar för ungsocialismen. Lidköping var sista mötet i turnén. Regnet föll i strömmar vid den tiden mötet skulle avhållas. Det kommer inte en katt till mötet, ingen människa vill ge sig ut i detta herrans oväder, sade en kamrat. Men döm om vår förvåning! Det kom i alla fall så mycket folk till mötet att det gick av stapeln. Och efter mötet bildades Lidköpings ungsocialistiska klubb, vilken nog med tiden växer sig stor och stark. Arbetsfält finns. Intresserade, präktiga kamrater kom med i klubben. Förutsättningarna för en god insats i socialismen och arbetarrörelsen existera således.

Turnéns resultat var fyra nybildade klubbar och tre nya kommissionärer. De kamrater, som togo initiativ till turnén och arbetade för densamma, kunna således känna sig nöjda. Förbundet har nu ett Västgötadistrikt, som det har heder av. Genom fortsatt intensivt arbete skall det förstärkas och ytterligare utvidgas. Det fortsatta arbetet skall utföras av klubbstyrelserna på de olika platserna, såväl som klubbarnas alla medlemmar, jämte D. K. Arbetsuppgifter finnas i mängd. Det är bara att ta fatt och börja arbetet. Inom arbetarrörelsen på varje plats måste den fria socialismen, som vårt förbund representerar, bli en faktor att räkna med. Ett starkt ungsocialistiskt förbund är nödvändigt, som motvikt till den tukthussocialism, som bolsjevismen representerar, och den reformistiska soc.-demokratin, som blir allt mera borgerlig och syndikalistätande. I samarbete med de syndikalistiska organisationerna skola klubbarna kunna uträtta stora ting. Ungdomen bör bearbetas, skolas och fostras. Överallt bör man skrida till offensiv. Organisera, arbeta, agitera!

Till offensiv!

C. J. Björklund.

——

Det arbetas!

»Vi har tio subskribenter», skriver en kamrat från Landskrona, angående Krapotkins: Den franska revolutionen. »B. har lovat 100 ex., han ser saken i stort, men en 25 à 30 ex. kunna vi garantera! Det tycker jag är vackert så!»

Vi instämma. Det är inte illa! Det är mycket bra!

Om varje klubb och kommissionär gör sitt bästa, så skall de gemensamma ansträngningarna krönas med framgång!

Statsskulden

är större än vanligt, meddelas det. Den uppgår nu till 1,734 miljoner.

Pr invånare uppgår den nu till 287 kr. medan den år 1906 utgjorde endast 79 kronor.

De allra flesta människor känner sig säkerligen utan skuld till denna skuld.

Bäst är att avskriva hela raskat!

——

Världens arbetare uppvaknen!
Bojan spräng och tag er rätt!
All den mödas frukt I saknen,
Sugits av vampyrers ätt,
Skall du ödmjukt knäna böja,
Ifrån vaggan till din grav,
Kan dig ej din stolthet höja
Högre än till lydig slav?

Joe Hill.

———

Vi glömma aldrig.

Väl kunde jag skriva en hel del om Joe Hill, ty jag har ju haft tillfälle att lära känna honom. Jag vill emellertid nu endast yttra mig kort, och ämnar heller inte vidröra något av den skandallösa rättegångskomedi, vilken räckte i 22 hela månader och som slutade så tragiskt som den gärna kunde, nämligen att Hill blev förklarad »skyldig» till mordet på handlanden Morison.

Fredagsmorgonen den 19 november 1915, just som solen lyste upp bakom Klippiga bergens vita tinnar, kastande sina strålar ned på fängelsegården i Saltsjöstaden, ekade skottsalvan från gevärsmynningarna. Fyra kulor genomborrade ett varmt klappande hjärta. Varför endast fyra kulor? Sköt då den femte bödeln bom? Visst icke. — Det ena geväret var laddat med ett löst skott. Gevären blevo sedan »omblandade», för att ingen av bödlarna skulle veta, vilken utav dem det varit som haft det lösa skottet. Varför dylikt tillvägagångssätt? För att var och en av dem efteråt skulle kunna »trösta» sig med den tanken »det var nog jag som hade det lösa skottet».

Vilka fega stackare dessa lejda bödlar!... De mottaga 40 silverdollars vardera för att skjuta ned en bakbunden man, men våga inte stå för sina handlingar utan måste lugna sina samveten med att hava ett löst skott. Stackare!

»Mina herrar, jag kan stiga in i det stora okända med tillfredsställelsen av att veta, att jag aldrig gjort någon man, kvinna eller ett barn någon orätt. Mina herrar, jag dör med ett rent samvete. Jag gjorde aldrig någon orätt i mitt liv. Jag dör som stridsman, ej som en feg stackare. Välan, jag är färdig. Låt gå — ge fyr!». Dessa voro Hills sista ord. Fyra kulor genomborrade därefter hans kropp... Han var icke mer...

— — — Vi som vakat hela natten mellan den 18 och 19 november... Vi som denna natt hållit så många tal i stadens olika gathörn, där vi uppmanat arbetarorganisationerna till att rädda Joe Hill — ännu var det ju inte för sent... Vi som sista natten avsände uppmuntrande telegram till Hill varje halvtimma, vi glömma aldrig detta dåd. När telegrammet kom och meddelade oss, att vår vän mördats klockan 7,42, då uttalade jag min egen förbannelse över det system, som så blodigt slår arbetarklassen i ansiktet den ena gången efter den andra.

— — —Joe Hills arv utgöres av små röda böcker, hans ypperliga kampsånger. Dessa sånger, som vi alltid älskat. Språket i desamma är sådant som vi arbetare bäst förstå. Hills diktning är kamp och ärligt trots.

— — — Joe Hill var den personifierade viljekraften. Han skildrade livet, och ryggade aldrig tillbaka för en sanning, även om han därigenom råkade smutsa fingrarna. Joe Hill höjde upprorsfanan och kämpade med kraft. Dock — — — den döde Joe Hill blev mycket farligare för det bestående än den levande Hill skulle ha varit... We never forget...! Vi glömma aldrig...!

Edward Mattson.

——

Låt borgarna behålla sina sötsliskiga jultidningar, som förhärliga prästguden, kungadömet och militarismen.

———

Stån upp förtrampade hungerns trälar,
lyft från er nacke våldets hälar,
Slut samman världens bundna själar.
Till en frihetstrupp!

Hör våra små av hunger skria,
Miljoner fälls av dödens lia.
Vi ha skäl oss våldsamt fria.
Aldrig ge vi upp!

Joe Hill.

———

Joe Hill, den levande döde.

För Brand av Albert Jensen.

När den amerikanska dollarkapitalismen år 1887 avrättade de fyra »chicagomartyrerna», gjordes detta som hämnd, men också med den beräkningen, att man skulle krossa den framväxande amerikanska arbetarrörelsen, i vilken den gången inblåsts en revolutionär anda. Delvis lyckades anslaget mot arbetarklassen. En reaktionsperiod inträdde inom rörelsen, men tillfällig, ty livets gång kan icke stoppas av aldrig så mäktiga dollarskungars order och förbrytelser.

Men när de fyra offren för dollarkapitalismens blodtörstiga profithungrer ännu stodo på schavotten med säckarna över huvudet och bödeln var sysselsatt med att lägga snaran om deras nackar, dånade inne i fängelsehallen (avrättningen försiggick nämligen inne i fängelset) den dömde Spies djupa och manliga röst:

»Den dag skall komma, då vår tystnad i graven blir mäktigare än de röster ni i dag förstumma!»

Och den dagen kom mycket snart! Medan chicagomartyrerna ännu voro i livet, var deras propagandafält starkt begränsat. Visserligen hade de skaffat sig ett stort inflytande inom den framväxande amerikanska arbetarrörelsen, men utöver Amerika nådde i alla fall icke deras röst. Och även i Amerika kunde den icke tränga allt för långt.

Men de döda fortsatte att tala. Upp ur gravarna trängde deras mäktiga röster. De talade icke blott till de amerikanska arbetarna. De fick med sin död ett internationellt auditorium, ett auditorium av sådan omfattning, att de aldrig skulle uppnått det om de dött på ett naturligt sätt. Ty nu var det icke Spies, Engel, Ficher och Parson, som talade, det var den amerikanska arbetarrörelsens martyrer, som blivit mördade med berått mod av den amerikanska plutokratien. Och rösterna från de döda martyrerna bli alltid genomträngande. Det finns döda röster, som aldrig dö, därför att de äro martyrers röster.

Mellan chicagomartyrerna och Joe Hill ligger ett trettiotal år, en tidsperiod som blott är en minut i den historiska utvecklingen. Den tekniska utvecklingen har gått framåt på det kapitalistiska mördandets område. Man hänger icke längre det borgerliga samhällets socialistiska fiender. Man placerar dem bekvämt i en »elektrisk stol», släpper på strömmen, och livet blåses ut. Men vad som icke förändrat sig är kapitalismens moraliska habitus. Den är densamma. Kapitalismen är måhända historiens störste brottsling, brottsling av födsel och vana, och för honom finns inga betänkligheter mot att varje ögonblick begå nya förbrytelser, när han tror att det kan gagna hans sak — profiten.

Liksom 1887 trodde kapitalismen sig kunna bromsa utvecklingen genom att mörda en av de mest natade rebellerna. Liksom man 1887 anklagade chicagomartyrerna för handlingar, som de icke begått, så anklagade man 1915 Joe Hill, rebellen och sångaren, för nesliga gärningar, som han säkerligen aldrig ens i tankarna begått. Men liksom man missräknade sig den gången på effekten av den förbrytelse man övade mot saklösa män, likaså räknade man fel, då man trodde att man skulle kunna förstumma Joe Hills röst genom att blåsa ut hans livslåga.

Först med sin död blev Joe Hill riktigt levande för den amerikanska arbetarklassen, ja, för revolutionärerna över hela världen! Han vann martyrskapet, det evigt ljudande och klingande martyrskapet, som med dombasunens kraft tränger upp ur graven och oroar de kapitalistiska förbrytarnas sömn, samtidigt som det bjudande manar slavarna till förnyade ansträngningar, till förnyad kamp mot den samhällsordning, vars grundval är den evigt upprepade mörkmansgärningen.

Efter avrättningen skrev en amerikansk kapitalisttidning: »Den döde Joe Hill kommer att bli farligare än den levande.»

Se, detta är i alla fall det nya, att det finns en och annan kapitalistisk röst, som darrande erinrar om erfarenhetens sanning. Detta är det nya, att det finns en och annan isolerad varelse inom den kapitalistiska världen, som blivit seende beträffande effekten av de kapitalistiska förbrytelserna av detta slag. Men kapitalismen som kollektivitet är densamma. Och dess dåraktiga tro att kunna tysta sanningens röst är lika barbariskt enfaldig. Den röst man vill förstumma, genom att stoppa under jorden, ger man blott tusenfalt ökad kraft till ny förkunnelse. Ty man ger den martyrskapet, och martyrskapets röst är icke fysiologiskt bunden vid en förgänglig kropp. Martyrskapet talar utan materiella stämband. Och martyrskapet ger den röst man vill tysta liv under århundraden, ger den, som i detta fallet, förmåga att genom tiderna historiskt kunna vittna om den kapitalistiska regimens barbariska och gemena brottslighet.

Det är ingen som lever så som de döda! Det finns inom arbetarrörelsen ingen levande vältalare, som är så vältalig som de förstummade martyrerna. Vad har icke de hängda chicagomartyrerna uträttat efter döden? Vad har icke de avrättade kommunarderna skapat av propagandistisk verksamhet från andra sidan graven? Vad har icke alla dessa otaliga martyrer inom alla länders arbetarrörelse betytt för arbetarklassens frammarsch? Vilken fruktansvärd motståndare har icke Mussolini i den döde Matteotti? Och vilken ständigt ljudande kampsångare, vilken evigt verksam fiende, har icke den amerikanska dollarkapitalismen förskaffat sig i Joe Hill?

Kapitalismen kan icke förstumma hans röst. Det hjälper icke om den välte Alpernas hela massiv över Joe Hills döda mull. Upp ur graven skulle likväl välla hans klara, eggande, manande röst som ständigt på nytt, evigt outtröttligt drev de förtrycktas och uthungrades, de plundrades och skinnades rastlösa skaror till ständigt nya ansträngningar för att göra slut på det brottsligaste av alla brottsliga samhällssystem, det kapitalistiska.

Måtte den döde länge leva!

A. J—n.

——

En ärkereaktionär

tidning som Nya Dagligt Allehanda citerade härförleden (nr 302) med stort välbehag och tillfredsställelse en artikel i Örebro-Kuriren om nödvändigheten att spara.

Den reaktionära blaskan instämmer i den soc.-dem. artikeln och skriver att »på de stora köerna utanför biografer och andra nöjestempel inom arbetarkvarteren ser man att arbetarna skulle kunna spara. Man behöver endast passera förbi dem för att se huru massorna drages dit som flugor till en sockerbit.»

Icke ens en biobiljett får arbetaren unna sig. Mycket mindre då en bra plats på en teater. Bäst vore väl att ta bort alla mänskliga behov.

En fullständigt behovslös arbetarklass är tydligen vissa kapitalistiska fähundars ideal.

Men om icke massan köpte, vad skulle då alla handlare leva av?

Då fick man ju stänga butiker och även fabriker.

Slutligen skulle allt liv avtyna.

——

Arbetet för Brand.

Nya kommissionärer.

Björneröd:	Hugo Eriksson	15 ex.
Delary:	Aron Svensson	10 „
Fågelsjö:	Edor Strandin	10 „
Gnarp:	J. A. Nilsson	10 „
Gävle:	Ivar Karlsson	10 „
Hillersjö:	Vilhelm Blom	5 „
Idkerberget:	Sven Juhlin	25 „
Katrineholm:	Arvid Persson	10 „
Kinnemalma:	Gerhard Storm	5 „
Lilla Edet:	Ivar Edlund	15 „
Lobonäs:	J. A. Hedberg	10 „
Ludvika:	Harald Karlsson	15 „
Matfors:	Herbert Persson	5 „
Mölndal:	Edvin Eriksson	5 „
Norberg:	O. Norgren	15 „
Nyhammar:	Edvin Carlson	10 „
Nyköping:	Elinda Johansson	15 „
Norrala:	Karl J. Wååg	10 „
Näsåker:	V. Nilsson	5 „
Seattle Wash.:	A. Strom	5 „
Skrehall:	Agnar Gustavsson	15 „
Skövde:	Artur Ekblad	10 „
Ställdalen:	Sixten Nilsson	15 „
Sysslebäck:	J. L. Johnson:	5 „
Säffle:	Albert Andersson	10 „
Värnamo:	Vald. Håkansson	35 »
Åmsele:	Sigurd Karlsson	10 „
Årjäng:	Einar Österlund	25 „
Ängelsberg:	H. A. Forsman	10 „
Överhogdal:	Agas Karlsson	10 „

Ökningar.

Edsgatan	2 ex.
Hällefors	10 „
Kalmar	5 „
Lidköping	10 „
Nyvång	5 „
Vänersborg	15 „
Västervik	10 „

——

Välj rätt, välj en socialistisk jultidning.

——

GNISTOR

Krapotkins

arbeten och BRANDS JUL — se där två nyheter, som varje vaken arbetare bör skaffa sig.

*

BRANDS JUL är en socialistisk jultidning.

*

Vintern

har nu kommit på allvar. Det är bistert ute i naturen. Men det är också bistert inne i tusentals arbetarhem. Knappt är det överallt, men hårdast är lotten för den som är utan arbete, utan inkomst. Och snart stundar julen. Då skola prästerna predika om den snart tvåtusenåriga kristendomens frid på jorden. Vilket hyckleri! Vilken lögn!

Må vi tända det heliga hatet, hatet mot orätten, tyranniet, förtrycket och utsugningen!

Ingen tvekan, kamrater! Fram i arbete och kamp, fram utan falska hänsyn till borgerlighetens gudar!

*

Avstå från att understödja de borgerliga jultidningsföretagen.

*

Det rustas

nu överallt på de olika platserna till vinteroffensiven.

Under vintern skola vi befästa och förstärka de ställningar vi redan vunnit.

Men frammarschen skall också fortsätta.

Vi skola rycka fram ännu ett stycke under den kommande vintern. Vårt förbund skall göra ytterligare landvinningar.

De som icke äga förbundets handbok göres uppmärksamma på att denna kan vara till god hjälp under vinteroffensiven.

*

Minnesstenen över Viktor Lennstrand.

Ovanstående bild återger den mäktiga minnesstenen över Viktor Lennstrand. Stenen är ett av de vackraste granitblock som tänkas kan. Det är 3,5 meter högt. Inskriptionen är av följande lydelse:

VIKTOR E. LENNSTRAND.
1867—1895

Banbrytaren bland Sverges folk för den fria tanken.

Hans sista ord voro:

Jag dör nöjd i tron på ett lyckligt framtidsfolk, som lever utan illvilja, fördomar och vidskepelse, och ett samhälle, där godhet och välvilja råda. Att arbeta för det släktet och det samhället är den högsta religion.

Meningsfränder reste vården.

Trettioårsminnet av Lennstrands död firades värdigt och stilfullt.

Samtidigt med minnesfesten i Folkets hus över Lennstrand nedlades på graven av Lennstrandsvänner en krans av röda nejlikor, vit krysantemum och järnek. På de breda, röda banden lästes: »Till Viktor Lennstrand, nordens djärva apostel, den orädde förkämpen i kampen mot kristendomshyckleriet.»

——

Borgerliga jultidningar framskapa en falsk sentimentalitet hos arbetarklassen och vilseleder arbetets män och kvinnor.

*

Bilda bokringar

Hur ska vi på bästa och effektivaste sätt få Krapotkins arbeten spridda, fråga sig kamraterna på de olika platserna.

Ty det finns verklig vilja att göra det bästa i detta fall. Och när ungsocialister verkligen vilja en sak, brukar det också gå att genomföra den.

Bilda bokringar, skulle vi vilja svara på ovanstående fråga.

En bokring bildas på det sättet att tio, tjugu eller ännu flera sammansluta sig och satsa exempelvis en eller två kronor varje vecka. För dessa pengar inköpes Krapotkins böcker och lottas ut. Man fortsätter tills alla erhållit hela verket komplett. Då har ringen fyllt sin uppgift.

Bilda bokringar!

Det är e t t sätt att sprida Krapotkins arbeten. Men alla b r a sätt, till och med de »tråkiga», böra användas för att ge största möjliga spridning åt Krapotkins arbeten.

Till arbete, kamrater!

*

Sprid BRANDS julnummer.

*

Generalkrigskommissarien

agiterar inte för ungsocialismen eller Brand. Han far omkring och inspekterar, s e r till att arméns förråd och kassor etc. är i ordning. Omsorgen för tjuvsamhället är så brinnande hos honom att högerpressen blir alldeles säkert nöjd med honom. Han lär vara så nitisk att han räknar halmstråna i arméns foderlador.

Till jul har herr generalkrigskommissarien en överraskning i beredskap — åt de fattiga. Då kommer han och hans medkompanjoner i Export och import att klä ut sig som julänglar och dela ut kobbekött, som endast är till hälften skämt.

Vi lova att överraska dem och ta ett foto av dessa julänglar.

*

Gediget innehåll, gott papper, rikt illustrerat, omslag i trefärgstryck har BRANDS julnummer.

*

Spiritismen

är tydligen en ganska trevlig religion. På spiritistkongressen i Paris rapporterades det att en hamnarbetare blivit botad från sin blindhet av »andarna». Men andarna ville också att mannen skulle avge nykterhetslöfte. I detta och det tillkommande livet fick han aldrig mera smaka en droppe sprit. Andevärlden var nämligen enhälligt för totalförbud, lagstadgat.

Då den botade firade sin helbreggdagörelse med att en kväll tillsammans med vänner ta sig en s. k. bläcka blev han åter blind. Men då han ångrade sin bläcka djupt, började behandlingen igen, som tillgick så att en duk blöttes i vatten som blivit magnetiserat under en seans. Mannen botades på nytt från sin blindhet!

Ergo: Avskaffa alla ögonläkare och all vetenskap om ögat och dess funktioner.

Tron verkar allt.

Amen!

*

Det blir ingen riktig jul utan BRANDS JUL.

*

"Politiskt fullmyndig"

har arbetarklassen blivit, enligt den soc.-dem. pressen. Därför har den tagit och bär sin del av ansvaret för fosterlandets öden. Ansvaret var det!

Synnerligen vänligt är det att vilja påbörda arbetarklassen ansvaret för fosterlandet, kapitalisternas fosterland. Det betyder med andra ord att arbetarna ska ta ansvaret för militarismen, ansvaret för hela det nuvarande systemet. Arbetarna ska engageras och göras pliktiga att delta i försvarskrig. Allt för fosterlandet, till och med livet. Så handlade den tyska arbetarklassen år 1914.

Men vart tar då socialismen vägen?

Den försvinner!

Så småningom, men säkert.

Ledarna bli nationalistiska, militaristiska, patriotiska, liera sig med antisocialister, samarbeta med kapitalister och militarister, bli själva allt mera borgerliga.

Den utvecklingen måste vi hejda! Den är ödesdiger. Icke för ledarna, som därigenom få större inkomster, mera makt och ära. Men den är ödesdiger för arbetarklassen och mördande för socialismen!

Organisera och kämpa.

Av P. J. Welinder.

När de av Utah Copper Company (koppartrusten) hyrda lakejerna den 19 november 1915 mördade Joe Hill var det icke endast en arbetarskald som tvangs till tystnad. Det var framför allt en organisatör, en verksam, praktisk lagd revolutionär ande som därmed fick sin verksamhet avbruten. Vi arbetare böra isynnerhet minnas Joe Hill som organisatör, ty själv värdesatte han onekligen sin organisatoriska verksamhet betydligt högre än sin poetiska.

Undertecknad blev aldrig i tillfälle att sammanträffa med Joe Hill, men av de många spår han efterlämnat i den arbetarrörelse han tillhörde, nämligen I. W. W., kan man tydligt avläsa hans karaktär. Icke minst betecknande är den mångfald brev hans vänner bevara från den tid han satt fängslad i Salt Lake City, Utah, i väntan på dödsdomens verkställande. Dessa brev visar oförtydbart att poesin var för Joe Hill intet annat än ett medel att använda i klasskampen och ett medel som kunde framgångsrikt användas för organisationen till att samla massorna till strid.

Det synes mig som en orättvisa emot Josef Hillströms minne att vid alla de minnesfester jag varit närvarande vid, och alla de minnesfester som relaterats, man ägnat sig nästan uteslutande åt poeten Hillström och bortglömt organisatören. Det är orättvist icke minst därför att som diktare torde näppeligen Hillström kunna jämföras med många både nu levande arbetarsångare och de, som föregått honom. Så har vi fortfarande ibland oss en så kraftig sångarnatur som Ralp Chaplin vilken ovillkorligen står avsevärt högre som diktare än Hillström någonsin gjorde.

Vanligtvis bygger vi minnesmärken över våra kämpar sedan de fallit, medan vi under tiden de levde och verkade lämnade dem åt sitt öde. Det råder intet tvivel om att hade Joe Hill inte med sitt liv krönt sitt sångarverk hade han troligen inte blivit så uppmärksammad som han är nu. Ja, han skulle otvivelaktigt fått lov att fortfarande ströva omkring på den amerikanska kontinenten i boskapsvagnarna eller vandrande på vägarna och många av dem, som nu sitta andaktsfullt och lyssna till hans historia skulle visa sig fullständigt oförstående för hans maningar.

Egentligen måste vi erkänna att det var organisatören i första hand som kapitalisterna i mormonstaten Utah ville hava ur världen. Vi må komma ihåg att aldrig vid något tillfälle var Joe Hill en betald funktionär i organisationen eller erhöll något som helst författararvode för sina dikter. När han vistades i skogarna runt Spokane, Washington, var det icke som en poet vilken sökte ämne för sina dikter. Han var där som skogsarbetare vilken frivilligt ägnade sina krafter åt organisationen och skapade sina egna medel varmed han kunde väcka sina kamraters stridslust. Dessa medel var de många livskraftiga och till strid manande sånger han diktade. När han kom till San Pedro i California var det också för att dels deltaga i organisationsarbetet, dels att som andra arbetare söka sin utkomst på arbetsplatsen. Likaledes kom han att stanna i Utah, då han var på väg till mellanstaterna, därför att gruvarbetarna voro i strejk mot det bolag, som så väl förstod att göra sig kvitt en motståndare som visade sig farlig.

Att tack vare detta levnadssätt Joe Hills sånger blevo så ytterst livskraftiga och en så trogen återbild av förhållandena sådana de äro i vårt modärna industrisamhälle är lättförståeligt. Den större omvårdnad han ägnar åt stilen och formen i de sånger han skrivit i fängelset, låter en förstå att hade Hill haft som sitt förnämsta syfte att skapa poesi skulle han otvivelaktigt hava åstadkommit en betydligt både större och mera formfulländad produktion. I synnerhet får man denna uppfattning då man läser hans storståtliga och monumentala dikt »Workers of the World Awaken» (Världens Arbetare Vakna), en dikt som i sin svenska översättning knappast mera än giver en förståelse om innehållet men alls icke något klart begrepp om dess skönhet och styrka. Flera andra av hans dikter från fängelsetiden äro fulländade verk oavsett vilken synpunkt som lägges på dem.

Joe Hills sista ord voro: »Sörj icke, organisera!» Detta är vad vi isynnerhet glömmer bort! Man sjunger Hills sånger varje år den 19 november och man repeterar hans historia och oftast blir behållningen endast den att den officierande kamraten lyckas att samla intresset något omkring sig själv på grund av sin kännedom av Joe Hill. Om vi skola hedra Joe Hills minne då måste vi vända oss till våra kamrater på arbetsplatsen och där uppanma den stridslust åt vilken Joe Hill ägnade hela sitt liv. För att hedra Joe Hills minne måste vi glömma bort Joe Hill och endast erinra oss det ideal för vilket han levde och för vilket han gav sitt liv.

I våra dagar är det ju så vanligt att man bygger monument åt allt och alla. Ett cirkulär går för närvarande runt Sverges bygder bedjande medel för ett marmormonument åt Kata Dahlströms minne. Vi göra ett brott emot Joe Hill om vi söka att kanonisera honom. Hans storhet ligger i det faktum att han var en genuin arbetare, en man i ledet. Ingen ledaretyp, men en kämpatyp som inget monument behöver. Skall vi bygga ett monument åt honom då kan vi endast resa det på det fält där han stred; på arbetsplatsen.

Joe Hill arbetade och kämpade för ett samhällssystem där arbetets frukter tillfaller dem vilka arbeta. De medel varmed han trodde sig kunna bäst främja detta sitt samhällsideal såg han i den organisation åt vilken han odelat ägnade sina krafter, nämligen I. W. W. I Sverge har vi en organisation på det industriella fältet som motsvarar I. W. W., nämligen den svenska syndikalistiska arbetarrörelsen S. A. C. Den arbetare, som vill värdigt fira Joe Hills minne kan göra det medelst ett ständigt aktivt deltagande i denna organisation. Hjälp till att bygga den stark och framför allt bidrag till att den ständigt håller sig sund och verkar för ett realiserande av den samhällsform för vilken den är organiserad, samt att den aldrig dagtingar med fienden. Att så göra är att hedra, icke endast Joe Hill, men jämväl de många andra martyrer vår rörelse i Amerika skapat.

En Joe Hill, Frank Little, Wesley Everest, de fem offren i Everett-tragedien och de hundraden som torterats till döds i kapitalismens fängelsehelveten eller i umbäranden och svält som blivit deras lön för sin kamp för vår klass, har endast en maning till oss. Den maningen är visst icke att vi skola fira dess minne med fester eller sånger. Den maningen lyder: ORGANISERA OCH KÄMPA!

——

Detta n:r av Brand

är ägnat åt minnet av Joe Hill. Tio år har förflutit sedan han mördades av den amerikanska staten. Sprid detta nummer i massor.

——

Prästen och slaven.

Mel.: Till det härliga landet.

Våra präster stå upp titt och tätt,
lär oss skilja på synd och på rätt.
Men begär du ett torrt stycke bröd
de dig svara med trossäker glöd:
Du får mat, o kamrat,
uti himmelens ljuvliga stat.
Svält förnöjd: I guds höjd
får du mat uppå gyllene fat.

Sedan svältningsarmén får du se
och de sjunga, de klappa, de be
tills de fått allt ditt mynt i sin håv,
då så får du som mat för ditt skrov:
Refr.

Ja, sen pingstvännerna du ock ser,
och de skrika och väsnas och ber,
giv ditt mynt allt till Jesu behag,
han vill stilla din hunger i dag.
Refr.

Om du kämpar för barn och för viv,
gör det bästa utav detta liv.
Du en syndare är och man spår
när du dör, du till helvete går.
Refr.

Arbetsmän sluten er nu till oss!
Hand i hand vi för frihet vill slåss!
När sen världen vi ha, mat och säng,
utsugarn' får denna refräng:
Snart, ja snart, får du mat
när du blir bra till kock, ej till gnat,
Hugg dig ved, var ej lat.
Du får mat uti himmelens stat.

Joe Hill.

——

Den vita slavinnan.

Mel.: Möt mig i drömmens rike.

Än minnes jag väl hennes drag:
Skär lyste hyn under hatten.
Trasig hon gick, en svältlön hon fick
och sov i en park under natten.
En gammal häxa smög sig då
ur mörkret fram och talte så:
Natten är kall min kära
följ mig! Ack var ej rädd!
Jag bjuder guld och ära
och vila på sidenbädd.
Pärlsmyckad får du åka och sköta
din lyxbils ratt,
applådernas sus i rampens ljus
och lycka båd dag och natt...

Fem år förgått — tiden har bråtт!
Flickan är icke densamma,
glädjen är slut, sjukdom släckt ut
kindernas rodnande flamma.
Närhelst hon stannar, trött att gå,
hör hon en röst som viskar så:
Refr.

Så varje dag svältlönens slag
drabbar de trälande unga.
Men den som bär, ansvaret är
utsugarn av dem i klunga.
Arbetets kvinnor utan hem
en avgrundsstämma frestar dem:
Refr.

Joe Hill.

——

Alla förbundsmedlemmar böra agitera för vår jultidning!

——

UPPROP

om insamling till O. Ljungdahl.

——

Förbundets verkställande utskott behandlade på sitt senaste möte frågan om insamling till O. Ljungdahl. Det torde vara överflödigt att i detta sammanhang skildra Ljungdahls verksamhet och livsgärning. Ehuru han aldrig tillhört vårt förbund eller direkt agiterat för ungsocialismen har han dock genom sin agitation för den fria tankens seger över religiös vidskepelse även nyttat de idéer för vilka vi kämpa. Ungsocialismen är dock en rörelse, som inom och utom svensk arbetarrörelse, fört propagandan mot kyrkans och kristendomens herravälde över människorna. I denna kamp har O. Ljungdahl kämpat med sedan många år. Nu är han på grund av ålderdom och försvagade krafter urståndsatt att längre deltaga i striden. För att uppmuntra honom, bringa honom mera ljus och glädje till julen hemställa vi härmed till klubbarna att låta utskriva listor för insamling till O. Ljungdahl. Listorna böra stämplas med styrelsernas stämplar. Insamlade medel insändas till Brand, med tydligt meddelande om vartill medlen skola användas. Redovisning sker i Brand.

För S. U. F.
V. U.

———

Växjö.

"Ner med judarna!"

Över ämnet »I judefrågan» talade fr. Dagny Carlhammar, ombud för Svenska Antisemistiska Föreningen, måndagen den 18 okt. å Hantverksföreningen inför en publik som till trängsel fyllde lokalen. Talarinnan sökte i sitt föredrag bevisa att antisemitismen är den uppvaknande idealismen och att alla framstående män ha varit antisemister. Citerade bland andra Tacitus, Jesus, Luther, Mohammed, Woltaire, Gustaf II Adolf, Axel Oxenstierna, Henry Ford.

Judarna buro skulden till världskriget, ty detsamma var förberett flera år i förväg genom det judiska frimureriet.

Judarna äro de största smugglarna och ockrarna i världen! Jesus var ej någon jude, ty han kämpade mot dem! När du ser en jude ser du en djävul i mänsklig gestalt! Talarinnan berörde även delvis den ryska revolutionen samt föredrog till slut antisemistiska föreningens upprop vari slutklämmen var följande: »Judarna äro landets verkliga härskare. Upp till modig samling och till modig svenskmannagärning! Driv inkräktarna ur landet. Upp till kamp!»

Efter föredraget begärdes diskussion, som var ganska svår att få till stånd, då tal. var ganska ovillig till det. Som första talare uppträdde dövstumlärare Österlund och kommunister Stenvall, vilka båda påvisade det oriktiga uti att utså hat och förföljelser mot judarna. Appelkvist från soc.-dem. ungdomsklubben bemötte i flera punkter talarinnans framställning.

Från anarkistiskt och syndikalistiskt håll fördes talan av Hedin och Santesson vilka båda, i sina med stor uppmärksamhet åhörda anföranden framhöllo vad judarna betytt och betyder för oss som kulturbärare. Talarna brännmärkte på det skarpaste alla dylika nationalistiska tendenser och mot judepogromer syftande försök. Hedin berörde särskilt förföljelserna mot judarna i Tyskland. Philipsson, själv jude, höll ett briljant anförande och gjorde jämförelser mellan den semitiska och den ariska rasen.

Av Joe Hillnumret

ha vi ökat upplagan till en del av våra kommissionärer!

Kvinnan och Socialismen.

Redigerad av OTTAR.

Hur kvinnorna vunno syndikalisternas strejk.

I London har det hänt, att syndikalistiska hustrur vann en strejk, som de syndikalistiska bagarna höll på att uppge som resultatlös. Historien är mycket lärorik därför att den visar hur hemmets kvinnor, om de äro klassmedvetna, kunna hjälpa männen i deras ekonomiska kamp.

De syndikalistiska bagarna i London strejkade, medan de reformistiskt organiserade bagarna arbetade och alltså utförde, vad vi kalla, organiserat strejkbryteri. Vid ett par bagerier hade det emellertid lyckats syndikalisterna att få sina krav genomförda. Det bröd, som bakades i dessa bagerier var således icke strejkbrytarbröd.

En kväll kommo de strejkande syndikalisterna hem till sina hustrur och sade, att de tyvärr sågo sig nödsakade att återupptaga arbetet. Strejken var förlorad. De måste gå tillbaka på de gamla villkoren. Det fanns ingen annan utväg.

Men se, då hittade kvinnorna på råd. Skulle den strid de fört under hunger och umbäranden i många veckor rinna ut i sanden?! Nej! De sammankallade ett möte för att dryfta situationen. En finurlig hjärna hittade på en slagplan, som kvinnorna sedan genomförde med glans.

Det beslöts, att på de bagerier, där man lyckats få en överenskommelse till stånd, skulle de syndikalistiska bagarna förse alla bröd med en liten lapp »labell» kallades den. Denne skulle göra det möjligt för kvinnorna att i affärerna kunna se, huruvida ett bröd var strejkbrytarvara och alltså skulle bojkottas. Alla bröd utan labell-lappen voro strejkbrytarbröd. Det mesta brödet hörde till den kategorin.

Arbetarhustrurna organiserade sig i grupper på 20 och 20 och beslöto, att varje av dessa gruppers medlemmar skulle handla hos en och samma bestämd affärsman nästa dag.

Strax efter affärerna öppnades började de handla. Pengar hade de icke, förstås, men ändå stego de frimodiga in i affären och rekvirerade alla möjliga slags varor, tills det låg hela berg av socker, kaffe, smör, ost, mjöl, salt o. s. v. framför dem på disken. Sist rekvirerade de bröd. Men när de fingo se, att det icke fanns någon »labell» på brödet, slogo de ifrån sig med båda händerna: »Vad, sålde man strejkbrytarbröd i denna affär? Nej, då betackade de sig för att handla där. Aldrig skulle de sätta sina fötter inom den dörren mera . . ., den ene efter den andre försvunno, överlämnande den snopne expediten att expediera en ny av de sammansvurna, som sedan i sin tur åter flög på dörren utan att vilja köpa något hos en affärsman, som handlade med strejkbrytarevaror.

När 5 dagar gått på detta sätt, och affärsmännen i arbetarkvarteren upptäckte, att de icke fingo sälja några varor, utan blevo totalt bojkottade på grund av att de förde strejkbrytarbröd, sågo de ingen annan utväg än att i sin tur bojkotta de bagerier, som sysselsatte strejkbrytarna. Och när bagerierna icke kunde få avsättning för sitt strejkbrytarbröd, måste de slutligen ta skeden i vackra handen och gå med på de strejkande bagarnas krav.

På detta sätt vann således arbetarhustrurna de syndikalistiska bagarnas strejk, som utan kvinnornas resoluta hjälp skulle ha gått förlorat.

Så skall det vara: när det gäller kampen för brödkakan, måste kvinnorna alltid veta sin plats. Göra de det, skola de helt säkert ofta, om de ta sin medfödda finurlighet till hjälp, kunna bli till stor hjälp för männen i deras ekonomiska kamp mot utsugarna.

Ottar.

Sociala Korrespondensklubben.

Från Höganäs ha vi mottagit följande:

Som vi äro medlemmar i den Sociala korrespondensklubben, får vi tacka »Ottar» för nyheten angående äktenskapsbyrån inom S. A. C. Men vi vill nu för det första upplysa »Ottar» att klubben ej är tillkommen i det ändamålet. Undras om ej Ottar läst det program »Rebellpojken» framlade angående klubbens ändamål.

Meningen var ju att ungdomen inom S. A. C. skulle genom korrespondens diskutera de sociala frågorna; de som voro mindre hemma i nämnda frågor kom därigenom att bliva mer insatta i desamma. Som ni vet är ju kvinnorna för det mesta dåligt insatta i de sociala frågorna. Då ligger det ju först till hands, att uppmana dem att deltaga i vår klubb. Vill så säga »Ottar» att en av oss för 3 år tillbaka upptog korrespondens med en flicka. Brevväxlingen fortgår dag som är, dess bestånd beror helt på att den vilar på en sådan grundval som kamratskap, och ärlig vänskap. Vi ha ej råkats någon gång under dessa år, men genom brevväxlingen, har denna flicka från att förut gått till läsarmöten, och haft en dålig uppfattning av Brand, nu börjat fatta intresse för ungsocialismen, samt är nu ständig köpare av Brand.

Just så har vi tänkt oss, att klubben skall verka bland medlemmarna, och vi tror att det är alla medlemmarnas tanke om klubbens ändamål, vilket synes på de uppsatta ämnena i medlemsförteckningen. Men om det skulle hända, att genom klubben två med varandra sympatiserande, en gosse och flicka, skulle förenas, utan en tredje persons (prästens) inblandning, så är det ju ej annat än glädjande.

Så vill vi ännu en gång tacka Ottar för att hon har uppdagat Sociala korrespondensklubben för Brands läsarinnor och önskat klubben framgång.

H. W. Rosenqvist.
G. A. Nilsson.

*

Svar.

Kamrater!

Jag delar fullt ut er åskådning, att en social korrespondensklubb kan ha en stor skolande uppgift att fylla och instämmer fullt och helt i Rebellpojkens program för densamma. Men just därför, just emedan jag menar att uppslaget är så utmärkt, är det som jag reagerade mot, att en korrespondensklubb, som på medlemmarnas iniatiativ startats för att ungdomen inom S. A. C. skulle diskutera sociala frågor, sedan av Kvinnan och hemmets redaktion förfuskas. Det var således icke den sociala korrespondensklubben och dess medlemmar, som jag vände mig emot, utan emot redaktionen av Kv. o. h., då den i sin redogörelse för klubbens verksamhet omlägger dess av läsekretsen fastslagna program och kastar löje över densamma.

Efter att lördagen den 7 dennes ha skrivit och meddelat, att det tyvärr endast var en enda kvinna, som anmält sig till klubben, skriver redaktionen ordagrant följande (kursiveringen har företagits av mig):

»Även ur en annan synpunkt är det beklagligt, att kvinnorna hålla sig undan. Det är nämligen inte alla av klubbens manliga medlemmar, som intressera sig bara för fackliga och nationalekonomiska frågor, ehuru flertalet anmält sig för sådana ämnen. Vi ha en präktig pojke från Bohuslän, som önskar korrespondera med en 20 års flicka från skärgården. Avsikten är ju uppenbar, men var finnas flickorna inom S. A. C.?... De inbilla sig troligen, att det är förnämare att svara på obskyra friareannonser i borgartidningar...»

Mot detta var det, som jag reagerade, och tänker ni över innebörden av detsamma, skola ni säkert komma till samma resultat som mig. Ty det var ju icke detta — upprättelse av en äktenskapsbyrå — som var Rebellpojkens program för den sociala korrespondensklubben. Utan meningen var ju just, att man genom den skulle diskutera sociala frågor. Eller hur? — Men nu efterlyser redaktionen kvinnorna inom S. A. C., emedan — — — ja, »avsikten är ju uppenbar», som redaktionen själv säger.

Jag tror, ni skola förstå hur jag kände det, kamrater, när Kvinnan och hemmets redaktion just i de dagar, då S. A. C:s arbetsutskott utskickat en appell till alla S. A. C:s kvinnor att bli medlemmar av våra organisationer, icke innehöll ett ord om detta för kvinnorna så viktiga steg, utan i stället efterlyser S. A. C:s kvinnor, emedan det finns manliga medlemmar av den sociala klubben, som vilja korrespondera med kvinnorna i annat syfte än den sociala skolningen.

Men jag hoppas och tror, att ni, kamrater, ni som verkligen intressera er för en social korrespondensklubb, skola fortsätta att arbeta efter klubbens ursprungliga program och genom den skapa många socialt tänkande kvinnor. Det kunna ni helt säkert, till glädje för er själva, och för att öka och stärka kampfronten för den rörelse, som vi tillhöra.

Icke skola ni väl tro, att jag är en sådan där gammal tant, som svartsjukt eller med sneda blickar skulle titta på dem, som genom klubbkorrespondens fingo sig en livsledsagerska. Långt därifrån! Av egen erfarenhet vet jag, att ett samliv, där båda parterna ha samma intressen och således också kunna vara kamrater för varandra är den största lycka vi människor kunna uppnå. Men därifrån och till att bilda en klubb, som säger sig ha till uppgift att skola medlemmarna socialt, men sedan annonserar, att den också ombesörjer förmedling av kärleksbrev och speciellt efterlyser S. A. C:s kvinnor för detta ändamål är ett steg, som jag tycker klubbens medlemmar skulle betacka sig för att vara med om.

Ottar.

———

En märklig duell

mellan vetenskapsmän och mörkmän på kyrkomötet.

»Det är sorg i Sverges kyrka, ty de ha tagit min Herre bort», klagade prosten Engström på kyrkomötet den 3 november, då motionären motionerat om uteslutande och pensionering av rationalistiska teologer. Det måtte vara en klen Herre sådana prostar tro på. Det blev emellertid en stor debatt och märklig såtillvida att flera professorer starkt hävdade forskarens förutsättningslösa frihet gentemot mörkmännens reaktionära dogmbundenhet. Betecknande för dessa reaktionära mörkmäns sinnelag är att de livligt opponerade sig mot biskop Billings förklaring att de från universiteten utgångna unga prästerna voro bra. Ja, hr Boberg gick så långt att han tyckte det var dåligt sagt av en man »som vandrar under en hög och klar himmel».

Motionären, kontraktsprosten Engström, ansåg, att de rationalistiska professorerna icke var kristna professorer och att de då icke hade i den kristna kyrkan att göra. Ty en teologie professor borde undervisa enligt lag och evangelisk-luthersk tro och hade icke rätt att påtvinga (!) kyrkan de förmenta (!) resultaten av hans vetenskapliga forskning, ty enligt prosten voro dessa vetenskapliga resultat ofta endast villfarelser i ny dräkt. Kyrkans tjänare måste lyda blint och fick ej uppfinna (!) en ny religion åt kyrka och folk.

Och naturligtvis äger »vår» kyrka den frälsande sanningen! De rationalistiska professorerna åto kyrkans bröd men nedrevo dess skyddsmurar, och togo sålunda lön för ett jobb som de misskötte. Och det värsta var förstås att dessa professorers påverkan spred sig genom alla läroanstalter till barnen och när dessa sålunda uppfostrades till förnekelse av »kristendomens grundsanningar» blev folket ett förnekande folk. (Prosten hade tydligen dålig uppfattning om prästens övertygelseförmåga.) Bättre prästbrist än rationalistiska präster, bättre professorsbrist än rationalistiska professorer! utropade prosten och gav därmed ett koncentrerat uttryck för svartrockarnas reaktionära upplysningsfientlighet. Han slöt med ett yrkande att de rationalistiska professorerna skulle pensioneras och hotade med att annars skulle mörkmännen starta ett särskilt reaktionärt fackföreningsuniversitet för rättrogna.

Den gamle erfarne Hugo Hammarskjöld förklarade dock, att »man kan icke skaffa garantier för bekännelsetrogna lärare». Han trodde ej att professorerna ville avgå i förtid och trodde inte att riksdagen skulle vilja ge dem pension. För 200 à 300 år se'n kunde de kanske ha avsatts för irrlärighet men nu är det omöjligt.

Professor Reuterskiöld trodde på sanningens inre makt att göra sig gällande, men inte att det målet kunde nås med yttre medel. Professor Herner sade, att vetenskaplig forskning är förutsättningslöst sökande av sanningen. Och om en professor i sin forskning kom till ett resultat, som stred mot en bekännelseskrift måste den senare vika. Han erinrade ironiskt om att under debatten om Athanasianum var man ense att »vi icke äro bundna av bekännelseskriftens ordalydelse utan av den evangeliska andan i dem. Den frihet, våra teologiska professorer åtnjuta, medför den fördelen, att de icke behöva förkunna annat, än vad de själva tro på. (Undras om det håller även i fråga om samhällssystemets ekonomiska herrar?) Professorn sade sig förstå motionärens ängslan, men tyckte det vore önskvärt, att prosten och hans meningsfränder hade större förtröstan till sin gud, »sanningens Herre».

Billing försäkrade, att de präster, som Västerås stift fått från universitetet, var så bra, att man ej kunde önska dem bättre. Biskopen fällde även de anmärkningsvärda orden, att om lärarna endast finge förkunna kyrkans lära, skulle de av lärjungarna misstänkas för att icke förkunna sanningen!

En reaktionär, Tholén, sade att kyrkan måste freda sig mot »en högmodig vetenskaps anspråk på att bestämma kyrkans tro». Han påstod, att personer, som förneka de kristna grundsanningarna, blivit satta att utbilda präster. Och det kunde i vårt land ske under sken av lag och rätt. (Inget märkvärdigt tycka vi, med tanke på ekumenmötet i Haga och den lagliga »rätten» i Haga.)

Hr Manfred Björkqvist ansåg det omöjligt att isolera studenterna vid våra universitet från tidens strömningar. Varje försök att binda kristendomen med garantier, försvagade Kristi kraft. (Då måtte han vara ganska kraftlös för närvarande!)

Biskop Eklund erkände, att ute i vårt folk bliva icke kristliga åskådningar allt allmännare. Gillade striden vid universiteten. Var rädd för att skapa martyrer. Akademiska lärare och studenter borde icke sättas under censur.

Professor Holmqvist förklarade, att om på de teologie professorerna lades andra än samvetsband dugde de icke till lärare, ty hur skulle de vinna förtroende, om lärjungarna visste att de vore på det sättet bundna?

Resultatet av denna skarpa debatt blev att mörkmännen sade ett varningsord mot »förnekelser», men förklarade sig oförmöget och ovilligt att göra något mot det förfärliga. Så likt prästerna! De predika mot synden och flärden och gudsförnekelsen, men de göra själva intet däremot, därför att de själva ta lön av den kapitalistiska staten och blunda för de värsta förbrytelserna. Och sådana skola frälsa världen! Om det finns en djävul, måste han väl skratta åt så'na hycklare.

Freddy.

——

Åmsele-brev.

Nu har återigen den av kapitalisterna och protestanterna firade Gustaf Adolfs-dagen gått av stapeln. Undertecknad besökte, för första gången sedan jag var barn, den tillställning, som nämnda herrar iordningställt i byns skolhus.

Magister Brander höll åminnelsetalet till den högt ärade mördarens ära. Föredraget var det bästa man kan få höra på ett sådant möte. Talaren gick ganska hårt åt de politiska och kapitalistiska rövare- och roffarkrig som blivit förda under de gångna århundrade. Även fick Gustaf Adolf sin beskärda del när det gällde krigen mot Danmark och Polen, men när han kom fram till det 30-åriga kriget vände han flinkt på handen. Ögonblickligen blev den mördande Gustaf »hjälten», som offrade sig, för den lutherska läran.

Talaren framhöll att en del gjorde sig sin egen historia.

Detta gällde förstås oss ungsocialister när vi propagera emot denna dag. Undertecknad vill fråga talaren: Står det inte i den historia, som talaren läst, att den kära Gustaf brände och skövlade liksom Tilly och Wallenstein gjorde?

Vidare sade talaren, att tack vare Gustaf Adolfs seger, så få vi tänka och tala vad vi vill I Stockholm blevo dock klubbister förföljda för att de agiterade mot kyrkan. Hade undertecknad stigit upp och sagt min mening på mötet, hade jag blivit utförd. Hade talaren sagt vad han tänkte, hade nog kanske magisterplatsen i Åmsele varit till ansökan ledig just nu.

Farväl på en tid, ty Brand har ont om utrymme.

Köp Brand!

Liné.

———

Matfors.

Från detta industrisamhälle vet jag ej om det skrivits något i Brand. Till att börja med får jag väl meddela vilka industrier, som äro representerade. Det är ett träsliperi som har gamla anor, fast det varit eldhärjat några gånger, uppbyggt igen och moderniserat. Så finns här en textilfabrik, som är rätt gammal. Den blev något utvidgad under jobbar- och gulaschtiden. Men det är nog brådska även nu, ty det arbetas 2 timmar på övertid i spannavdelningen. Det skulle kunna skrivas mycket om löne- och arbetsförhållanden vid denna grottekvarn. Vi ha en smedja här, det smides huvudsakligast bom- och kättingsmide. Så har vi ett ganska stort pappersbruk som tillverkar tidnings- och omslagspapper. Det byggdes åren 1918—1919.

Om vi sedan skulle övergå till de fackliga och politiska organisationerna så finns det två avdelningar av Svenska pappersindustriarbetarförbundet och en träarbetaravdelning med några medlemmar samt en avdelning av textilarbetarförbundet. Det bör ju nämnas att det har även funnits en L. S. en gång även här. Det var när det var som livligast med anläggningsarbetena, men när denna arbetargrupp reste blev L. S. nedlagd. Det finns även en avdelning av Svenska lantarbetarförbundet.

Av politiska föreningar är det ju en hel del, en socialdemokratisk kvinnoklubb, en kommunistisk klubb utav Höglundarna, men den för en tynande tillvaro.

Av de olika religiösa sekterna finns det en hel mängd, från Frälsningsarmén, den svenska, och de dårhusmässiga pingstvännerna. De härja ju överallt. Något som man är tvingad att beundra dem för är att de ha en sådan förmåga att kunna skaffa sig möteslokaler.

Trots att det finns rätt många hundra organiserade arbetare här, har vi ej fått ihop till ett Folkets hus.

Men det skall väl bli bättre i det hänseendet. Början är nu gjord. Bolaget har upplåtit tomt, och en danspaviljong är bygd. Så nu skall väl pengar i massor dansas in.

Om alla drar sitt strå till stacken måste det gå, även här, att få en arbetarborg.

Det är ju vi arbetare som har hjälpt till att betala bönhusen till alla belätsträvarna och mörkmännen. Det har vi ingen skyldighet till. Av oss är det ju bara en oförlåtlig dumhet och okunnighet.

Brand är nog lite spridd i dessa nejder, men det kan väl bli bättre med tiden. Bara tidningen med sitt gedigna innehåll blir känd, kommer den att få en stor spridning.

Alltså fram för ungsocialismen i Medelpad! Tecknar med hälsning

Flyttfågel.

——

Edsgatan.

Det är många storbönder här i Edsgatan, som behövde offentliggöras, men den här gången får det vara nog med en, nämligen sonen till Olsson på Hörje, vilken arrenderar en utgård till Hörje. Inspektoren, som han kallar sig, tycks vara en hatare av arbetare, fast han ej kan undvara dem. Då tillfälle gives är han framme och ger dem tillrättavisningar. Om de råka räta på ryggarna aldrig så litet, så är han genast framme. Nämnas bör följande händelse. En dag då arbetarna slutade arbetet en kvart på tolv, så rörde detta upp magsyran på inspektoren, så han hoppade på hästryggen och red i sporrsträck till samtliga arbetares bostäder och förklarade att de fingo stjäla mera tid för honom, ty då går det ej väl.

Tänk, vilket elände att arbetarna vågade »stjäla» hela femton minuter! Men tänk efter, inspektoren, vad ni stjäl för arbetarna, vilka ej ha mer än dåligt husrum och nödtorftig kost. De få slita ut sina krafter och sin ungdom i slitet och släpat för en liten daglön, medan ni får leva i lyx och alla bekvämligheter. Men kom ihåg, den som sår i vind får skörda i storm. Så kan det även gå för dig, inspektor!

Falken.

——

Rika och fattiga

Jag saknar sinne och anlag för behandling av statistik. I annat fall skulle jag ha deltagit i den nu avslutade diskussionen om arbetsavkastningens fördelning.

Jag uppmärksammade att Wallenberg, finanskungen, projekterade att hugga ett stycke av murarnas avlöningar, som några män som äro ännu högre avlönade, ansågo vara för höga.

I denna diskussion har sagts allt som kan sägas. Det som inte har sagts, beror väl på fattigdom. I varje fall beror det på fattigdom att inte jag säger det. I annat fall skulle jag ha köpt Taxeringskalendern för år 1924, och mitt inlägg skulle bli ett litet kort citat om Wallenbergs årsinkomster. Det anar mig att det behövs tre generationer murareinkomster för att täcka ett enda år av det stora W:s inkomster.

*

D. N. har gjort en liberal ledare om »Produktionsvinst och arbetsvinst». Samtidan polemiserar egentligen mot Soc.-Dem. men levererar i detta sammanhang ett försvar för det bästa av alla samhällen och dess makalösa ekonomiska oordning. Förmenande att det aldrig kan bli bättre. Vi skall väl visa dem det, en gång!

Högintressant är följande citat:

»Antag exempelvis att man tekniskt och ekonomiskt lyckas lösa problemen att framställa papper ur virke från tropikernas urskogar eller smidbart järn direkt ur malmen. Detta skulle medföra en förödande arbetslöshet, som intet ekonomiskt system, det må vara aldrig så idealiskt, kunde övervinna annat än så småningom. Samtidigt skulle emellertid förändringen vara av stort värde för mänskligheten i dess helhet, då den tillförsäkrade densamma så viktiga produkter som papper och järn till lägre pris än förut.»

Jag skall blott tillåta mig en liten anmärkning:

Skola de arbetslösa i det liberala samhället för vilka arbetslöshet alltid betyder nöd, få någon glädje av det billiga papperet och järnet? Kan det ätas?

*

Nej, då har jag bättre exempel på produktionsvinst och arbetslöshet.

Arbetslösa änkefru Ester Johansson, dog, enligt D. N., för en tid sedan och efterlämnade 37,590 kr. Naturligtvis skänkte hon 4,000 kr. till »Evangeliska fosterlandsstiftelsen för inköp av en evangelisationsbil till Chkindwars missionsstation».

Bokförläggare Isidor Bonniers dödsbo visar en behållning av 524,251 kr. Han skänker 5,000 kr. till en studiefond för mosaiskt religiösa. Det lönar sig visst bättre att vara kapitalistisk bokförläggare än murare. Över en halv miljon kr.! Och det efterlämnar han, efter att ha levt ett ordinärt borgerligt liv, med minst 10 gånger så mycket årsutgifter som en arbetarfamilj!

Att inte överklassen skäms för att snegla ens åt arbetarnas löner!

Grosshandlare Johan Fredrik Magnusson hade lite mera när hans dödsbo uppgjordes härom dagen. Han efterlämnade 628,943 kr. Som ett erkännande åt kyrkans insats för att skaffa detta kapital (dess lära om förnöjsamhet för de fattiga) skänkte han 5,000 kr. åt Rångedala församlings kyrko- och skolråd.

Ja, det är sannerligen på tiden att murarnas, typografernas och alla övriga arbetares löner nedskäres. När en bokförläggare eller grosshandlare inte kan lämna mera än en halv miljon efter sig, så...

Ja, vad så?

Lövgren.

——

Ramsjö.

Högt uppe i Helsinglands nordligaste del ligger en skogssocken vid namn Ramsjö, mitt i skogsbolagens eldorado, på klasskampens brutalaste slagfält.

Socknen äges och utsuges av det så gott som allenahärskande Bergvik—Aala-bolaget. Detta bolag är nog värst av alla när det gäller att betala urusla löner för det krävande arbete, som utföres i de stora och tysta skogarna.

Får omnämna att så gott som alla arbetare äro organiserade i S. A. C. Det finnes ett Folkets hus, där vi kunna hålla våra sammankomster och möten när som helst, mot en ringa avgift. Brand och Arbetaren säljas på platsen. Tyvärr är det många arbetare som intressera sig mera för förtryckarnas organ än de som föra det socialt orättvist behandlade folkets talan. Kamrat, när skall du inse att detta är fel!

Inget arbete står nu att få utan folket får invänta julens och »fridens» högtid, med svältens grinande spöke vid dörren.

I sanning en underlig så kallad frid och frälsning.

Men kamrat, kasta de vilseledande dogmerna åt sidan och börja att tänka din egen fria tanke, om det socialt orättvisa samhälle i vilket vi nu leva. Svara, kamrat på orättvisorna med att ständigt gå som agitator för syndikalismen och den fria socialismen, ungsocialismen. Håll mera samman än hittills! Möt upp mangrant vid varenda L. S.-möte, för där behandlas din rättvisa fordran på en ny tingens ordning för oss alla. En vår skall komma. Ur natten skall en ny morgon gry. Livets blomma skall skjuta ny och kraftig ur den jord, som vätts av tusen tårar.

Skogens son.

———

BRANDS JUL

måste finnas i alla arbetarhem!

Rikt illustrerat! Stort format!

Omslag i 3-färgstryck!

Finfint! *Storslaget!* *Festligt!*

Pris 75 öre.

Återförsäljare 30 proc. rabatt.
Fraktfritt när 20 ex. rekvireras.

Tidningen BRAND, Stockholm 4.

Sportkostymer,
Överrockar,
Storvästar,
Skinntröjor,
Tjocka Vintertröjor,
" Vinterkalsonger,
Krimmermössor
bäst i
ARBETAR-BODEN
14 TUNNELGATAN 14

Parisiska Fotos
även tyska, ungerska och orientaliska.
300 olika.
Priskurant o. provsats mot 60 öre i frim.
Specialmagasinet. Box 227, Köpenhamn B.

"Revolt"
Organ för Norges social-anarkistiska förbund.
Utkommer varje månad.
Abonnementpris kronor 3 för helt år 1.50 för halvt år.
Lösnummer 25 öre.
Kamrater, abonnera. Köp! Läs!
Skriv till "Revolt". Torvegaten 10, Kristiania

MESSALINA-GUMMI 3, 5, 8, 10 kr pr ds.
Schröder, Malmö 7
Möllevångsg 53 b.

Nyckeln till hälsa
är att rensa magen och tarmarna från osunda rester, utdriva urinsyra från kroppen samt uppfriska blodet, därmed avlägsnas själva orsaken till illamående och sjukdomar.
En huskur **Frukt-Salt-Samarin** är härtill synnerligen välgörande.
Magsyra och huvudvärk försvinna. Värk i kroppen, Reumatism och Nervsmärtor skingras. Hälsa, krafter och välmående återvinnas.
Frukt-Salt-Samarin verkar välgörande på hela organismen och omedelbart uppfriskande. Pris pr burk kr. 2.50 som räcker till 50 glas Samarin hälsovatten. Säljes å Apotek, i Drog-, Kemikalieaffärer m. fl. ställen.
Cederroths Tekn. Fabrik - Stockholm

NILS ADAMSSONS
Gummivaror
kr. 3, 4, 5, 6, 7 och 8 pr dussin. Säkerhets-Ovaler (äkta från ess), kr. 4. "Feminal"-Tabletten, luktfri. finfin, kr 4 pr duss. OBS.! Vid köp av 3 duss. av en eller flera sorter erhålles 25 procents rabatt. Livmodersprutor, garanterade och med 3 rör, kr. 7, 9 och 10. D:o med 1 grovt rör kr. 5 och 6. Praktkatalog om 80 sidor, 350 illstrationer jämte en bok om preventiva medel gratis vid order eller då 45 öres fraktporto insändes till den mest välsorterade firman i branschen.
Nils Adamsson, Jakobsgat. 22. Sthlm.

SOCIALISTISKA
KAMPSÅNGER

ATT SJUNGAS VID
ARBETARMÖTEN

PRIS 15 ÖRE

Återförsäljare 25 proc. rabatt. Fraktfr. när 75 ex. tages.

BOKFÖRLAGET BRAND
STOCKHOLM 4

Malmö Ungsoc. Klubb
avhåller möte 2:dra tisdagen kl. 7,30 e.m. och 4:de onsdagen kl. 7,30 e.m. varje månad i Folkets Hus, sal 5.
Vid varje onsdagsmöte föreläsning.

Ungsoc. klubbars mötestider

Ungsoc. klubbars mötestider inj. 2 gånger i månaden till ett pris av 7 kr. pr år. Betaln. skall insändas i förskott

Ungsocialistiska rörelsen.

Sverges Ungsocialistiska Förbund. Kassör Gustav Svedell, Prästgårdsgatan 38, 2 tr., *Stockholm.*

Allt som rör förbundets ekonomi och rekvisitioner av kontingentmärken adresseras till honom.

All korrespondens om agitation, organisation och administration sändes under adress: Brand, *Stockholm 4.*

C.-K.-ledamöter i landsorten äro:
A. Halvorsson, Kv. 8 T 1, *Kiruna.*
Anders Danielsson, Box 243, *Kvarnsveden.*
Aug. Lagerström, Älvtomtagat. 42, *Örebro*
Gab. Erikson, Snickaregat. 20, *Linköping*
Hartvig Johansson, Landsvägsgatan 27, *Göteborg 7.*
Oskar Sjögren, *Kulladal.*

Norges Social-Anarkistiska Förbund, adr.: Torvgaten 10 III, *Oslo, Norge.*

Borlänge ungsoc. klubb avhåller ordinarie möte 1:sta söndagen i mån. kl. 3 e. m. i Folkets hus. Kassör och korrsp. sekr. Axel Bergkvist, Box 250, Borlänge.

Borås ungsocialistiska klubb avhåller möte 1:sta och 3:dje söndagen varje månad, kl. 11 f. m. å konditori Manhem. Nya medlemmar välkomna!

Göteborg. Haga ungsocialistiska klubb avhåller möte 1 och 3 fredagen varje månad kl. 8 em. i Arbetarföreningens U-sal. Korr. sekr. Hartwig Johansson, Landsvägsgatan 27. Telefon 43 389.

Kalmar ungsocialistiska klubb avhåller möte 2:dra fredagen i varje månad kl. 8 e. m. i Folkets hus. Korr. sekr.: Herman Larsson, Sparregatan 1, Kalmar.
Nya medlemmar välkomna.

Landskrona ungsocialistiska klubb avhåller ord. möte 2:dra och 4:de måndagen kl. 7 e. m. i Folkets hus.
Korr. sekr.: Knut Liljeholm, St. Pilgränd 1, Landskrona.

Nyköpings ungsocialistiska klubb avhåller sina möten första och tredje torsdagen kl. 7,30 e. m. i Folkets hus.
Korr. seekr. och kassör J. Sundström, Ö. Kvarngatan 3.

Stockholms anarkistiska förening avhåller möte 1:sta tisdagen kl. 7,30 e. m. i Studiehemmet, Drottninggatan 88;
3:dje tisdagen kl. 7,30 e. m. i Södra Folkets hus. Kassör och korr. sekr. Henning Johansson, Karlbergsvägen 25, 2 tr., ö. g.

Umeå ungsocialistiska klubb avhåller möte 1:sta och 3:dje söndagen i varje månad, kl. 4 e. m., å café Gotthem. Korresp. sekr. o. kassörens adress är: U. U. K., Box 3, Umeå.

Örebro ungsocialistiska klubb avhåller möte 2:dra och 4:de tisd. kl. 8. i varje månad å L. S. lokal, Järnvägsgatan 8. Korr. sekr. A. V. Holmberg, Norensbergsgatan 11 b.

+ Hygieniska +
gummivaror och sanitetsvaror, världsmarknadens förnämsta märken. Varje herre bedes rekvirera vår katalog gratis och franko, även minst 3 prover gratis om 35 öre i frim. meds.
Skandinaviska Varuimporten, Malmö

Biförtjänst 100 kr.
i veckan uppnås lätt av unga människor genom försäljning av många lättsålda specialvaror. Provor och upplysningar gratis från
A.-B. Svenska Kortvaruimporten, Malmö.